

[Thorvil Kristensen.]

Man kan jo altid diskutere, i hvilken grad man skal lade ansvaret for pengepolitikken ligge hos nationalbanken. Det står vist i øvrigt i valutaloven, at så længe sedlerne ikke er indløselige med guld, skal nationalbanken udøve sin politik i forståelse med den kongelige bankkommissær, og det vil i praksis sige regeringen. Deri ligger naturligvis, at der bør være forståelse mellem nationalbanken og regeringen.

Jeg kan ikke se det anderledes, end at det, finansministeren har sagt i sit svar til mig i dag, betyder følgende: hvis der kommer et punkt, hvor den højtærede finansminister ønsker at købe flere obligationer, end nationalbanken anser det for rigtigt, vil den højtærede finansminister komme til folketinget og forelægge det spørgsmålet. Jeg finder det uheldigt, at folketinget skal bringes i den situation, og jeg tror, det ville have været klogt af den høje regering, om den havde taget konsekvensen af den diskussion, der er opstået omkring denne § 3. Nu har man modificeret den et par gange, og der ligger en yderligere modifikation i den højtærede finansministers svar til mig. Jeg hørte også, at det ærede medlem hr. Lannung i går sagde, at han og hans parti var betænkelige ved den pågældende bestemmelse. Det ville jo være ønskeligt, om disse betænkeligheder fik kontant udtryk, og det kan nås endnu, for boligudvalget har sit sidste møde i morgen.

Til sidst er der endelig dette rygte. Jeg kan desværre ikke tjene den højtærede finansminister med at sige, hvor jeg har det rygte fra. Jeg har det ikke fra noget partiværelse, men jeg kan henvise til den almindelige erfaring, at pressefolk jo ikke angiver deres kilder. Jeg lagde mærke til, at den højtærede finansminister foretog forskellige omgående bevægelser, før han nåede til det egentlige svar til mig. Jeg havde jo ikke spurgt om, hvorvidt den højtærede minister mente, at situationen i øjeblikket berettiger en skattenedsættelse. Den højtærede ministers udtalelse om, at det gjorde den ikke, var derfor ikke noget svar til mig. Den hørte til de omgående bevægelser. Men da så endelig svaret skulle komme, var den højtærede finansminister jo taktiker nok til ikke at give mig et svar,

men et modspørgsmål. Han spurgte mig nemlig, om jeg kunne forpligte oppositionen til aldrig at foreslå skattenedsættelse. Det kan jeg svare klart på: det kan jeg ikke forpligte oppositionen til. Derimod var det ikke utænkeligt, at en finansminister i kraft af den magtstilling, han har, bedre kunne forpligte regeringen end jeg forpligte oppositionen. Han har jo også altid den fordel, at regeringen har flertal, hvad oppositionen ikke har. Men jeg vil ikke gå så vidt at forlange, at den højtærede minister skal forpligte regeringen. Jeg vil gentage mit spørgsmål: kan vi regne med, at den højtærede minister vil modsætte sig, at man kort før valget gennemfører en skattelettelse med valgsituationen for øje?

Finansministeren (Kampmann): Det ærede medlem hr. Thorvil Kristensen indledte med et længere svar til det ærede medlem hr. Lannung om situationen i 1953-54. Jeg havde ligesom indtrykket af, at det ærede medlem hr. Thorvil Kristensen mente, at vi kunne risikere noget tilsvarende i forbindelse med den § 3, der nu foreslås i forslag til lov om boligbyggeri. Må jeg for det første gøre opmærksom på, at i 1953-54 havde man ikke en boligstøtte-lov med en sådan § 3, og må jeg for det andet gøre opmærksom på — så vidt jeg kan skønne — at hvis man i 1953-54 havde haft en boligstøttelov med de finansieringsformer, som denne § 3 indebærer, ville man i hvert fald i langt højere grad have diskuteret disse spørgsmål i finansudvalg og folketing; så havde man været nødt til at komme og bede om hjemmel efter § 3. Men som det ærede medlem også sluttede med at sige, var det jo ikke udlån til boligbyggeri alene, der var årsagen til det, der skete.

Jeg synes, man gang på gang glemmer, at det, jeg overtog som finansminister — jeg takker i øvrigt for udtalelsen om, at jeg ikke er politisk eller finansiel analfabet — var løfter og forsikringer, som den tidligere regering havde givet om betydelige boliglån, og at det, jeg stod over for, var, i hvilket omfang støtten skulle finansieres ved salg af obligationer. Vi har mange gange diskuteret, hvorvidt dette havde været muligt, og vi når vel aldrig helt til enighed herom, men jeg mener at erindre,